

Zlomená ruka

"I příroda chce svoje," řekl Feri, když jsme zavírali garáž. "Nezapomněls kytaru?" zeptal se a zařadil rychlost. Znal jsem Feriho hezkých pár roků, dřív jsme spolu hodně jezdili. Vzpomněl jsem si na jeden takový vandr a povídám...

"Nebud' sentimentální," řekl Feri a podal mi láhev piva. Teprve teď jsem si všiml, že jich vezeme na zadním sedadle celou basu. "Zahraj něco," pobídl mě a sáhl pro kytaru. "Ne, radši ne," podíval se na svoje tuzexové sako - "je celá od smoly." - a otočil knoflíkem na přístrojové desce. "Vysílá Hvězda," zapraskal tranzistor. "Hvězda jako hvězda," poznamenal k tomu Feri a zdvihl oči k obloze. "Snad nebude pršet," řekl jsem. "Můžeme přespat v autě," řekl s dobráckým pocitem majitele, "to zmáčkneš takovej knoflík," hlaholil vesele. Zavřel jsem oči.

Byla noc před pěti roky. Seděl jsem v příkopu u silnice, Feri stopoval. Zatínal jsem bolestí zuby. Pravou rukou jsem nemohl ani pohnout. Auta na nás výsměšně mrkala, nikdo nezastavoval. Byl jsem v nitru zlomený jako byla zlomená moje ruka. Feri zuřivěmával. Neustále ho oslňovaly reflektory - v jejich světle si však každý rozmyslel zastavit otrhanému trampovi. Feri se stále odvažoval dál od kraje silnice a sotva vždy stačil uskočit. Obličej se mu zaléval potem. "Mastňáci! Ty mastňáci!!!" sípal Feri vyčerpaně, "já jim ty plechárny rozsekám!" - oblohu přetrnul blesk.

"Lehnu si na silnici," vykřikl Feri...

Probudil mě prudký náraz.

"Pitomče, proč sis nenavlík bezpečnostní pásy?!" uslyšel jsem Feriho jakoby z mlhy, "jen tak tak, že jsme toho vandráka neporazili."

Cítil jsem, že mi ohmatává ruku. "Stopoval... on stopoval?"

"Napi se," řekl Feri místo odpovědi, "máš něco s rukou," a zařadil rychlost.

Byl jsem v nitru zlomený jako byla zlomená moje ruka.

Abeceda tuláků

A - vlídný dům, o kterém se ti zdá
a květinová zahrada,
teplý kout, o němž se ti zdává,
a tvoje doma - mokrá tráva.

B - ptačí hnízda, výška korun stromů,
rozlitá voda v zatopeném lomu,
bolavá srdce zcela naplněná
a ve snech měkká mořská pěna.

C - zarostlý břeh jezírek a tůní,

Abeceda tuláků

G - křeslo v kempu ztraceném

foto: archiv

k večeru změř a zmatek z vůní,
stromečky trávou hustě obrostlé
šeptají podzimu - ještě ne.

D - na příslib úplňku i chleba,
na dosah ruky co je třeba,
voňavé deštěm tvoje dlaně,
když dálka navždy dýchla na ně.

Zlomená ruka + Abeceda tuláku

Napsal uživatel Jiří Nekvapil - Sint + Petra Hedvičáková
Pátek, 09 Červen 2006 04:00

E - skoby do skal natlučené,
tajemství ve rtech uzamčené,
mlčky a hbitě zdoláváme kámen
nahore setkáme se s ránem.

F - stromy v horách větrem ošlehané,
kvetoucí trávy v louce rozcuchané,
pro turisty směr denních štek
a pro nás vůně fialek.

G - křeslo v kempu ztraceném
když oheň smlouvá s večerem.
Pak akordů pár na kytare
a pokus mluvit přímočaře.

H - lávka mezi dvěma břehy,
podaná ruka plná něhy,
hodina nekonečně dlouhá,
po smůle rozvoněná touha.

I - čára, která rozdělila den,
ráno se rodím, večer jsem.
Silnice náhle končí v nedohlednu,
nestává zpříma, kdo klesá ke dnu.

J - studna k tobě nakloněná,
pramínek vody beze jména,
odrazem slunečním se chvěje,
hluboká, bez dna, beznaděje.

K - je stráň nejbělejších kopretin,
kytara, kamení, modrý stín
když padá noční chlad.
Jasný zvuk slova kamarád.

Zlomená ruka + Abeceda tuláku

Napsal uživatel Jiří Nekvapil - Sint + Petra Hedvičáková
Pátek, 09 Červen 2006 04:00

L - šňůra perel natažená,
pod lípou rozehraná scéna,
o tom, kam dny se stále ženou,
tvář perlou z rosy ozdobenou.

M - krmelec, kde srnky lížou sůl,
nad světem zlomená a osamělá hůl.
Písmenko z mlhy, vidina pouhá,
točivá cesta, ostrá a dlouhá.

N - návrat do dětství a k létu,
výsměšné gesto nemocnému světu,
nenávist, nevědomost spící,
ale i naděj hořce chutnající.

O - slunce, měsíc, hvězda, noc,
v samotě vůně lesa na pomoc,
studánka, suk a dohořelá svíce
i stará, otlučená lžíce.

P - záda tornou tvarovaná,
námahou nakloněná hlava,
krájíme z cesty, až zbývá jen skýva,
splášené srdce si s potokem zpívá.

R - rychlík, který ujet nechám
a poslouchám, jak zpívá - spěchám!
Pak za ním půjdu po koleji
poslouchat, jak se pražce chvějí.

S - cesta do hor, tam a zpět,
Slunce si vzdychlo naposled,
obzor se o štíty pořezal,
svou krví oheň rozdělal.

Zlomená ruka + Abeceda tuláku

Napsal uživatel Jiří Nekvapil - Sint + Petra Hedvičáková
Pátek, 09 Červen 2006 04:00

T - střecha z celty pod plačícím nebem,
k tisíci kroků ještě jeden,
na starých džínách záplaty,
T jako tráva, jako ty.

U - miska z dlaní, křišťálová voda,
průzračná chuť a smytá zloba,
heboučká krůpěj, nová síla,
jen touha, ta se nevymyla.

V - věty poskládané jemně,
vzniknou a doznívají ve mne,
jen nikdy, nikdy neumírá
to slovo, co nás vede - víra.

X - věčné dilema dvou cest,
a snaha růží stále kvést,
zákazy vstupu na tajemná místa,
Orion v dálce se vystřelit chystá.

Y - cesty dvě, jež konečně se sešly,
hieroglyf, jenž dětská ruka kreslí,
a někdy rozcestí, kde říkáme si - jdem.
Za svými cíli nebo za sluncem.

Z - říční meandry, zvonkohra na mezi,
zelená kapradin, ztráty a nálezy.
Závora za poslední lidskou tratí
a bilance - dal, našel, ztratil.

Petra Hedvičáková